

TENTOONSTELLING VAN PADDENSTOELEN EN ZWAMMEN.
Onder eere-voorzitterschap van Prof. Dr. G. van Iterson wordt vanwege de Nederlandsche Mycologische Vereeniging in het gebouw „De Vereeniging" te 's-Gravenhage een tentoonstelling van Paddenstoelen en Zwammen gehouden. Links: Groep van bestuursleden, v. l. n. r. zittend: Mej. Ch. J. Farrett; Mej. Cath. Cool; Prof. Dr. G. van Iterson.

(Eere Voorzitter); Joh. Ruys (Voorzitter); P. Ligtenberg (Onder-voorzitter); Dr. J. S. Meulenhoff (archivaris.). Staande: Dr. A. J. Kluyver; Mevrouw E. Kalshoven-Biermans; J. J. Duyvené de Wit (secretaris-penningmeester); Mej. A. M. Dekker; Mevrouw A. Den Tex-Boissevain; P. J. A. J. Meulemeester; H. A. A. van der Lek. Rechts: Een kijkje op een der belangwekkende inzendingen. *foto's „Rembrandt."*)

woord. „Dat is al heel vreemd!" merkte ik op. „Dat is 't! Maar nog vreemder is, dat zijn leerlinge ('t is 'n meisje) slechts van zoo'n vogelverschrikker, zoo'n ouwen oliekop les wil hebben, terwijl haar ouders, die in goeden doen zijn, haar gaarne den besten muziekleeraar in de stad zouden willen geven. En die oude schijnt alleen voor haar te leven. Zij kan niet geregeld lesnemen en hij wees herhaaldelijk een goede betrekking af om ten allen tijde disponibel te zijn als zij om hem zendt. 't Is me een raadsel. Op die tijden schijnt hij te herleven. Dan borstelt hij zijn oude jas zorgvuldig af en wat er in dat wrak van een presentabel mensch nog over is, komt dan te voorschijn.

Op andere tijden daarentegen verdrinkt hij zijn gedachten in jenever in de een of andere schunnige kroeg. De Hemel en hij weten alleen waarom!"

„Zou hij nooit getrouwd geweest zijn?"

„Ja, dat wilde ik juist vertellen. Hij was een maal gehuwd en had een dochtertje. Hij verdiende toen goed geld.

Kort na de geboorte van het kind, stierf de moeder. Hij bracht toen al zijn liefde op de kleine over. Hij was echter veel op reis en moest de kleine aan de zorgen van een dienstbode overlaten, doch alles wat hij verdiende, zond hij naar huis voor de kleine, voor wie het beste niet goed genoeg was. De fijnste kleertjes, juweelen en andere kostbaarheden moesten voor de kleine gekocht worden. Eindelijk kwam hij na een lange tournee weer thuis en vond de woning verlaten, van het kind en de vrouw was geen spoor te vinden. Die schok heeft hem bijna gedood. Toen hij weer hersteld was, stelde hij alles in het werk om zijn kind terug te vinden. Wat hij verdiende besteedde hij aan het onderzoek. Dit bracht slechts aan het licht dat een dienstmeisje met een kind en een jongen man in een bootje op de Kralingerplas gezien waren.

Daarna was van het drietal geen spoor meer gevonden. Of dat de gezochten waren? of ze alle drie verdronken zijn of dat ze het kind verdronken hebben? 't Is nooit aan het daglicht gekomen. Vijf jaar heeft hij het zoeken volgehouden, toen gaf hij het op, gebroken naar lichaam en ziel. Daarna is hij steeds lager gezonken.

„Maar hoe komt zoo iemand aan een leerling, die volgens je bewering tot den gegoeden stand behoort?" vroeg ik belangstellend.

„Ja dat is erg zonderling! Hij ontmoette haar op zekeren dag in het park en armelijk en verloopen als hij er uitzag volgde hij haar heimelijk tot aan haar huis. Daar sprak hij haar aan en bad en smeekte haar dat zij les van hem zou nemen en — dat is het onbegrijpelijkste van de heele historie: ze stemde toe! De man scheen te herleven en had er werkelijk maatschappelijk weer bovenop kunnen komen, als hij niet met krankzinnige hardnekkigheid elk engagement had afgewezen!"

* * *

De laatste kalme, rustige noten van het zonderling melodieuze Adagio cantabile van Beethovens „Sonate pathétique" klonken in een harmonieus ensemble van viool en piano — gespeeld door den meester en zijn leerling.

Zooals hij nu speelde, speelde hij slechts in haar tegenwoordigheid. Er was een vreemde, gelukkige uitdrukking in zijn oogen en op zijn bleeke vermagerde wangen gloeiden twee vurige plekken.

Ditmaal staakten meester en leerling hun spel, gelijktijdig, impulsief, zonder de schitterende notenreeksen te vertolken, die den heerlijk zoeten liefdesdroom besluiten.

„Dit is dus onze laatste les!"

Ze zei het langzaam.

Hij mompelde iets onverstaanbaars.

De kamer, waarin zij zich bevonden, was rijk en smaakvol gemeubeld. Een Perzisch tapijt bedekte den grond. De sombere groote Beethoven in marmer keek van uit een nis. Paganini van uit een ander op de spelenden neer.

Het schoone meisje aan de piano paste volkomen in deze voorname omgeving, welker harmonie slechts verstoord werd door den ouden, sjofelen violist.

„Over drie weken ga ik trouwen," zei ze, blozende, terwijl ze in het vuur staarde.

„Ja dit is onze laatste les," ging ze peinzend voort, „en het spijt me meer dan ik zeggen kan."

Er was een oogenblik stilte.

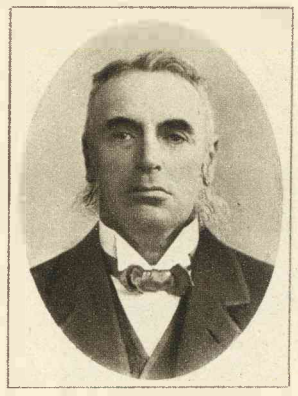
„Het heeft mij altijd verwonderd, waarom je zoo geheel mijn vertrouweling geworden bent," ging ze voort, half tot zich zelf. „Ik begrijp niet, waarom ik steeds zooveel genot in je lessen gevonden heb! Het is zeker door je groote vriendelijkheid!"

De oude man naast haar antwoordde niet, hij zag het eenige wezen waarvoor hij leefde uit zijn leven verdwijnen; het wezen, dat zijn ziel vulde zooals zijn dochter zou gedaan hebben, als ze geleefd had. Als... zij geleefd had, wat zou alles dan anders zijn.

„En nu zal ik je iets vertellen," ging het jonge meisje voort, „wat ik zelf eerst kort geleden vernomen heb. Ze deelden het aan mijn verloofde mede, ze vonden zich hiertoe verplicht en ik geloof dat ze gelijk hadden. Maar nu begrijp ik niet wat mij er toe dringt het aan u te vertellen," zei ze aarzelend, „aan u... mijn muziekleeraar."

Ze keek hem met ernstigen blik aan.

„Zou je denken," begon ze weer, op zachten toon, „dat op een dag, lang, heel lang geleden vader mij opvischte, toen hij met zijn motorjacht op de Kralingerplas voer, en dat zelfs op dit oogenblik niemand iets van mijn ouders weet?" Zij zweeg weer een oogenblik. „Alleen dit weet ik dat ze rijk moeten zijn en dat doet me genoegen. Niet dat ik mijn vader en moeder minder zou liefhebben als ik hen nu mocht vinden arm en ongelukkig. O, neen, ik zou met vreugde tot hen gaan. Maar.... maar...." ze aarzelde weer. „Mijn arme ouders! Waar zouden ze nu zijn? Maar ze zijn niet arm! Kijk dit zijden zakdoekje was rondom mijn hals gewikkeld, toen ik uit het water gehaald werd. Is het geen fijn doekje? Mijn pleegouders hebben 't zorgvuldig bewaard,

F. L. KATTENBURG. †

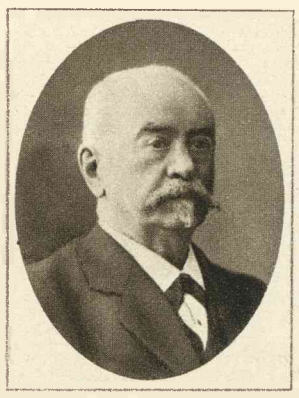

PH. W. v. HEYNINGEN BOSCH. †

Te Amsterdam is op 78-jarigen leeftijd overleden de heer F. L. KATTENBURG, oprichter en dir. van de bekende firma L. A. & F. L. Kattenburg en Co. aldaar. — De vorige week overleed te Groningen de heer Ph. W. VAN HEYNINGEN BOSCH, lid der firma van Lingen & Co te Veendam en lid der Provinciale Staten.

NEDERL. BOND VAN ZENDELING-KWEEKELINGEN.
Groep van gasten en deelnemers aan de op Woensdag 22 September te Rotterdam gehouden verg. v. d. Nederl. Bond van Zendeling-kweekelingen.

Mr. H. C. F. RITS.

J. H. A. SCHAPER.

2 Oct. aanstaande zal het 50 jaar geleden zijn dat Mr. H. C. F. RITS, notaris te 's-Hertogenbosch, promoveerde, tot meester in de rechten. Mr. Rits studeerde aan de Leidsche Universiteit. — Tot vice-Voorzitter van de Tweede Kamer is benoemd de heer J. H. A. SCHAPER.

KONINKLIJKE ORATORIUMVEREENIGING.
De Koninklijke Oratoriumvereeniging gaf op het Landgoed „Duin en Kruidberg" te Santpoort een uitvoering, die behalve door Prins Hendrik door vele bekende en autoritaire personen werd bijgewoond. Door een aantal dames en heeren — zie hierboven — werden programma's van deze uitvoering verkocht ten bate v. h. Roode Kruis. *(V.F.B.)*

VOLKSBOND TEGEN DRANKMISBRUIK.
Te Utrecht is deze week door den Volksbond tegen Drankmisbruik een sportfeest georganiseerd dat door talrijke autoriteiten is bijgewoond. Hierboven: Het spelen van 't Wilhelmus wordt door de talrijke aanwezigen staande aangehoord. *(V.F.B.)*